

Overlighed, spies Ragsstrygning til det livsvarige Strafarbejde.

For den, der gjør sig skyldig i Sørøverier eller indbrister Skib i saadant Niemed, fastsætter Udkastets § 240 Straffen til Tugthuusarbejde paa Livstid eller efter Omstændighederne, navnlig hvis Noget er omkommen som Følge af Overfaldet, til Livsstraf. Den har herved taget Hensyn til den gjældende Lov om denne Forbrydelse, Forordningen af 20de April 1825, hvorved dog bør bemærkes, at denne ubetinget sætter Dødsstraf for saadan Gjerning, og for hver den, der har indladt sig i en Forbindelse, der har Udredningen af et Sørøverfartøj til Gjenstand, eller som findes at have gjort Tjeneste paa et saadant.

Medens Lovudkastets § 207 har sat Straf for den blotte Krænkelse af Andres Frihed, der gaaer ud paa at bringe dem til at gjøre eller taale Noget, som de ikke vare pligtige til, behandler Udkastets § 241 det Tilfælde, at den Paagjældende har benyttet Trusler til dermed at tiltvinge sig en Fordeel. Reglen kommer til Anvendelse i tvende Tilfælde:

1) Den Fordeel, som Forbryderen vil aftvinge den Truede kan bestaae i en Pengesfordeel. I dette Tilfælde maa Truslerne være af anden Bestaaffenhed end de i § 239 omhandlede, da jo i modsat Fald denne Paragraph vilde være at anvende. Truslerne maae saaledes ikke medføre nogen umiddelbar, overhængende Fare for den Truedes Person, hvortilmod vel saadan Fare kan stilles i Udsigt; men, som det freimgaaer af Ordene „Fæ og Gods“, behøve Truslerne derhos slet ikke at være rettede mod den Truedes Person, men kunne vække Frygt hos ham for, at hans gode Navn og Rygte eller hans pecuniære Stilling vilde lide Stkaar, dersom han ikke giver efter.

2) Fordeelen, som skal opnaaes, kan bestaae i Goder af anden Art end Penge. I dette Tilfælde vil Paragraphens Regel være anvendelig, selv om Truslerne maae være af den i § 239 omhandlede Art; denne Paragraph forudsætter nemlig steds, at

det er en Pengesfordeel, som den Truede vil tiltvinge sig.

Forbrydelsen er saaledes i sit Væsen beslaegtet med Røveri, og vore Domstole have ogsaa steds ved Fastsættelsen af Straffen for saadant Forhold taget Hensyn til Lovgivningens Grundsætninger om Røveri, ligesom ogsaa fremmede Love, der give Brøden Navn af Udpressning, pleie at behandle den i denne Materie. Det er derfor vistnok med Føie, at Udkastet giver sin Regel Plads i nærværende Capitel. De valgte Straffe maae i lige Maade ansees som passende, og Udkastet foreslaaer alene i Henhold til sine tidligere almindeligere Bemærkninger og med særligt Hensyn til Forbrydelsens Bestaaffenhed at forandre „Forbedringshuusarbejde“ til „Strafarbejde indtil 6 Aar“, og at udelade Ordet „særdeles“ ved „formildende Omstændigheder“. (Vendring Nr. 114 og 115).

Ser og tyvende Capitel.

Om ulovlig Dmgang med Hittegods og nogle dermed beslaegtede Forbrydelser.

Straffen for ikke at opløse Hittegods er i Forordningen af 1840 i Almindelighed fastsat til $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{3}$ af den almindelige Tyvsstraf, dog saaledes at den laveste Grad er 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød; i Tilfælde af Gjentagelse tillægges der Brøden Virkning lige med Hæleri (§§ 58 og 79). Lovudkastet viser sig ogsaa her meget mildere. Straffen bestemmes til Fængsel, der kun under særdeles stærkende Omstændigheder kan stige til Forbedringshuusarbejde, men aldrig ud over 2 Aar, og Gjentagelsen er kun en af de Omstændigheder, som komme i Betragtning ved Valget af offentlig Arbejdsstraf, men fører ikke nødvendig saadan med sig. — Tillader derhos allerede den nugjældende Lovgivning at anvende Byder, naar den fundne Gjenstand er af ubetydelig Værdi, og Omstændighederne iøvrigt